

De mantel van de apostel Paulus

uit het Frans vertaald en bewerkt

‘Als je komt, breng dan de mantel mee die ik in Troas bij Carpus achtergelaten heb, en de boeken, vooral de perkamenten’.

2 Timoteüs 4:13

Afscheidswwoorden

Het gaat hier om een laatste opdracht van de grote apostel Paulus – in gevangenschap – aan zijn kind Timoteüs, in verband met zijn persoonlijke situatie. Het lijken een paar onbelangrijke woorden. Ze zijn echter niet zonder reden, want ze zijn voor ons bewaard gebleven in de heilige Schrift. Moderne theologie trekt uit zulke teksten de conclusie dat de woorden onmogelijk geïnspireerd en van Gods Geest afkomstig kunnen zijn. Toch zijn deze schijnbaar onbeduidende uitspraken de moeite waard om er aandachtig bij stil te staan. Voor ons kan er wel degelijk een tijdloze en diepe les in verscholen zijn. En dat is inderdaad het geval met bovenstaande woorden.

Ik denk dat de mantel en de boeken van Paulus ons heel wat nuttige informatie geven. In de eerste plaats over de omstandigheden waarin deze trouwe dienstknecht van God verkeerde, maar daarnaast ook over de toestand van het werk van de Heer in die dagen. De weg en de dienst van dit ‘uitverkoren vat’, de apostel van de volken, die door de Heer op zo’n bijzondere manier was geroepen, naderde zijn einde.

Niets in de wereld

De tweede brief aan Timoteüs beschrijft de ernst van zijn situatie en toont ons dat de dienstknecht inderdaad niet meer is dan zijn Meester. Paulus was behandeld als het *'uitvaagsel van de wereld'* (1 Kor. 4:13). Hij zou de aarde spoedig verlaten om voor altijd bij de Heer in het paradijs te zijn. Zijn gedachten waren vol van het hemelse koninkrijk, waar de kroon voor hem klaar lag zodra de strijd voorbij zou zijn (2 Tim. 4:8). Hij was totaal alleen. De man, die vroeger zo geacht en geëerd was en die als farizeeër aan de voeten van Gamaliël had gezeten (een bijzonder voorrecht), had overal afstand van gedaan vanwege de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, zijn Heer. Hij had alle dingen schade en als vuilnis geacht (Fil. 3:7-8). Hij was arm geworden en had gebrek geleden. Hij had honger en dorst, koude en naaktheid, schande en vervolging verdragen in de navolging van Christus.

En nu hij aan het einde van zijn leven was gekomen en op de drempel van het hemelse vaderland verkeerde, zien we hem opnieuw in armoede. De vraag om zijn mantel en het dringende verzoek aan Timoteüs om toch vóór de winter te komen (vs. 21), maken het grote belang van de mantel duidelijk. Maar ondanks zijn treurige toestand kwam er geen ontevreden woord uit zijn pen. Wat hem overkwam, was voor hem niet onbekend of ongewoon. Hij had er nooit op gerekend dat zijn omstandigheden aangenamer zouden worden. Aan het slot van zijn eerste brief aan Timoteüs, slechts enkele jaren hiervoor, had hij geschreven: *'Nu is de godsvrucht met tevredenheid inderdaad een grote winst; want wij hebben niets in de wereld ingebracht, omdat wij er ook niets uit kunnen wegdragen. Hebben wij echter voedsel en kleding, dan zullen wij daarmee tevreden zijn'* (1 Tim. 6:6-8).

Wellicht ontbrak het Paulus op het ogenblik dat hij om zijn mantel vroeg aan het laatste, namelijk kleding. In elk geval had hij niet alleen anderen vermaand en onderwezen, maar hij had dit onderwijs ook persoonlijk in praktijk gebracht. Met geen enkel woord wenste hij verandering in zijn toestand. Hij noemde alleen maar zijn eigen achtergelaten mantel, en de boeken en de perkamenten. Verder gingen zijn wensen niet. We weten niet of Timoteüs de opdracht van zijn geliefde vader in Christus heeft kunnen uitvoeren. In ieder geval zal de nalatenschap van de grote apostel van de volken niet veel meer hebben omvat dan deze voorwerpen. Evenals bij de Heer Jezus Zelf had de wereld niet veel te verdelen bij zijn dood.

Een pelgrimskleed

De mantel bepaalt ons ook bij de volgende woorden van de apostel, die dit kleed droeg: *‘Zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn’* (Kol. 3:1-2). De Heer vond het beter Paulus niet uit de gevangenis te halen. Petrus was door de Heer wel uit de gevangenis geleid. Maar Hij liet Paulus ervaren dat Zijn goedertierenheid beter was dan het leven (Ps. 63:4). Terwijl iedereen hem verlaten had, gaf de Heer hem kracht en redde Hij hem uit de leeuwenmuil.

Er waren toen al veel gelovigen, die anders dachten over de aardse dingen dan Paulus. Voor velen was het pad van de apostel te smal en te ruw. Zij hadden liever een brede en gemakkelijk begaanbare weg. Er waren er ook, die rijk wilden worden in deze wereld. De woorden van de apostel bewijzen dat. Hij zegt van degenen die dat deden, dat zij zich *‘met vele smarten hadden doorboord’* (1 Tim. 6:10). Paulus, die de oude paden bewandelde, werd hiervoor bewaard. Maar Demas, die vroeger een medewerker was geweest, had de tegenwoordige wereld lief gekregen en had Paulus verlaten.

Iedereen in Asia had zich van hem afgewend (2 Tim. 1:15). Er was bij deze trouwe dienstknecht van Jezus Christus niets dat aantrekkelijk was voor het natuurlijke hart, of aangenaam voor het vlees. Een christendom dat het pelgrimskleed heeft afgelegd en de hemelse roeping verzaakt, is voor de natuurlijke mens veel aantrekkelijker. Deze ervaringen zouden iemand ongelukkig maken, maar zo was het niet bij Paulus. Zijn geluk hing niet af van de mate van eenstemmigheid met de gelovigen, hoeveel waarde die ook had in zijn ogen. Zijn geluk hing ook niet af van zijn dienstwerk, hoewel dit had bijgedragen aan zijn vreugde en vertroosting. Zijn geluk lag buiten al die dingen in de handen van Hem, bij Wie geen verandering of schaduw van omkeer is. De apostel was ervan overtuigd dat *Hij* machtig was het aan Hem toevertrouwde pand te bewaren tot die dag (2 Tim. 1:12). Hij ging voorwaarts, het oog steeds gericht op het einddoel. De Heer en de dingen die boven zijn, vulden zijn hart. En naarmate zijn einde naderde, straalden deze dingen hem met steeds toenemende glans tegen.

De boeken en de perkamenten

Hij wenste voor de tijd die hem nog restte de boeken en de perkamenten bij zich te hebben, die hij bij Carpus in Troas had achtergelaten (waarschijnlijk vóór zijn tweede gevangenschap). Wat er in die boeken en perkamenten stond, wordt hier

niet gezegd. Waren het kopieën van zijn brieven, of delen van het Oude Testament? We weten het niet. Maar we vergissen ons niet als we veronderstellen dat ze te maken hadden met zijn onderzoek van de Schrift en met heel zijn werk. Deze boeken en perkamenten hebben óns ook iets te zeggen. In Klein-Azië, waar allen zich van Paulus hadden afgekeerd, werden deze documenten daarom ongetwijfeld van steeds minder belang geacht.

We weten niet zeker wat erin stond, maar de inhoud hield zonder twijfel verband met het onderwijs en de gedachten van de apostel. God heeft ook ons boeken en geschriften gegeven, die ons Zijn waarheid leren en die nuttig zijn voor de nieuwe mens. In de eerste plaats denken we dan aan Zijn Woord, het Oude en Nieuwe Testament. Waarderen we de Bijbel wel zoals het behoort? Kunnen we met de psalmdichter zeggen: *'Ja, Uw getuigenissen zijn mijn verlustiging, zij zijn mijn raadlieden'*. En: *'Daarom heb ik Uw geboden lief, meer dan goud, ja dan fijn goud'* (Ps. 119:24, 127)? En met Jeremia: *'Zo vaak Uw woorden gevonden werden, at ik ze op. Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten'* (Jer. 15:16)?

Daarnaast zijn er ook goede en waardevolle geschriften, die het Woord uitleggen en die ons helpen het biddend te onderzoeken. Waarderen we en gebruiken we deze door de Heer gegeven hulpmiddelen met een dankbaar hart? Ik weet dat velen hierop 'Ja' zullen zeggen. Wordt echter in de praktijk niet aan andere boeken en tijdschriften de voorkeur gegeven? Is de krant 's morgens niet belangrijker? Denken we niet vaak dat we de dagelijkse gebeurtenissen nauwlettend moeten volgen en op de hoogte moeten blijven van de politiek? Als een christen hieraan de voorkeur geeft, zal de honger naar het hemelse voedsel snel verminderen. Zijn hart zal verdorren en zijn ziel verkwijnen.

De HERE zei tegen Jozua: *'Dit wetboek mag niet wijken uit uw mond, maar overpeins het dag en nacht, opdat u nauwgezet handelt overeenkomstig alles wat daarin geschreven is, want dan zult u op uw wegen uw doel bereiken en zult u voorspoedig zijn'* (Joz. 1:8). Wat in vroegere dagen de voorwaarde was om te slagen en te groeien, heeft nu nog steeds dezelfde waarde. En zelfs méér, omdat onze God en Vader al Zijn gedachten heeft geopenbaard in de geschriften van het Nieuwe Testament en ons inzicht heeft gegeven in de verborgenheden van Zijn hart.

Laten we niet vergeten te midden van het verval van de belijdende kerk de waarheid vast te houden en mondeling en schriftelijk in ere te houden. Laten we dit tonen door een wandel in het licht, in afzondering van de wereld met haar goddeloze karakter. Laat het een plaats hebben in ons gebed, zodat we waakzaam zijn en het licht niet onder de korenmaat plaatsen. Laten we ons licht laten

schijnen, zodat allen die het huis binnengaan het zien. Laat de Heer niet genoodzaakt worden om onze kandelaar van zijn plaats weg te nemen.

Paulus zei tegen Timoteüs: *‘Maar jij, blijf in wat je geleerd hebt en waarvan je volkomen overtuigd bent, daar je weet van wie je het hebt geleerd, en omdat je van jongs af de heilige geschriften kent, die je wijs kunnen maken tot behoudenis door het geloof dat in Christus Jezus is’* (2 Tim. 3:14-15). Ook Timoteüs had zich, net zoals Paulus, van jongs af bezig gehouden met de heilige Schriften. Paulus wilde zijn laatste dagen vullen met de dingen die ware wijsheid verschaffen. Als zijn waarschuwingen van belang waren voor Timoteüs (2 Tim. 4:3-5), dan zijn ze nog belangrijker voor ons die leven in de laatste dagen.

Paulus zei ook tegen Timoteüs: *‘Beijver je spoedig tot mij te komen (...) Als je komt, breng dan de mantel mee die ik in Troas bij Carpus achtergelaten heb, en de boeken, vooral de perkamenten’*. Deze eenvoudige en schijnbaar onbeduidende woorden laten ons dan ook heel veel zien van de apostel Paulus, namelijk in welke omstandigheden hij verkeerde en in welke tijd hij leefde.

Oude Sporen 2014

